

## Kterak se švec propadnul

Děj této pověsti se sice neodehrává přímo v Jevišovicích, ale v nedaleké Slatině. Našel jsem ji v JEVIŠOVICKÝCH NOVINÁCH, kam ji zaslala rodačka ze Slatiny, paní Milada Horáková roz. Severinová.

Dávno odezněla sláva pánů na latinském záměčku. Přes 300 let staré arkády zešedly, na zdech popraskala omítka a jen zaprášený erb s rokem založení 1602 připomíná vládu paní Elišky z Mírova. Desítky majitelů se od té doby vystřídalo než záměček od rodiny hrabat Daunů v r. 1905 zakoupil Robert Mayer ze Znojma. A právě tehdy se stala ona příhoda.

Že v záměčku nebydleli jen páni, ale potřebovali i sloužící, svědčí malá okýnka, hledící na zadní straně zámku přímo na hladinu rybníka. A za těmi okny žila rodina panského kočího. Záměček ani pán nebyli tak bohatí, aby bylo stále kam jezdit, proto ve volných chvílích kočí ševcoval. Bylo o něm známo, že je dobrák od kosti, ale i to, že si rád zakleje a zahřeší. Bylo to jednou z podzimu. Sychravé ráno se hlásilo chladem, který stoupal z rybníka zrovna do oken kočího. chlad mu útočil na klouby a revma se hlásilo tak neúprosně, že byl z té bolesti mrzutý a bručel na celý svět. Seděl na verpánku, přibíjel podrážku a při tom si sem tam ulevil šťavnatou nadávkou.

„Že si tě čert odnese, když budeš tak hřešit!“ ozvala se z kuchyně jeho žena, když už to nechtěla poslouchat. „Ale, už aby to čert vzal!“ dupl si švec nohou, aby ze sebe setřásl to lámání i špatnou náladu. Ale co to? Jak dupl, cítí, jak se pod ním propadá zem a on i s verpánkem kamsi padá... Žena se v kuchyni podivila, cože je tak najednou ticho, tak se šla po chvíli podívat. Hrůza! ... Co vidí? ... jen díru v zemi. „Pánbůh s námi!“ - pokřižovala se a leknutím nebyla schopna slova. Jen ji napadlo, jestli ty pohádky o čertech se přece jen nezakládají na pravdě; litovala, že mu vyhrožovala čertem. Co tak stojí ohromená, najednou slyší, že muž je kdesi daleko a že volá o pomoc. Rychle běžela pro lidi na dvůr statku. Vzali svíčky a žebřík a se strachem slezli za ševcem dolů. A tak se ocitli v tajné chodbě. Šli dost dlouho, ale najednou se pro bláto nedalo dál jít. Také svíčky jim začaly zhasínat, Tak se honem raději vrátili zpět. Kočí si potom část chodby přehradil a užíval ji jako sklep.

Po čase se na příhodu zapomnělo, ale přišla na přetřes ke konci války, když si lidé kopali kryty. Ve vsi se vyprávělo, že chodba vede až na místo bývalé vodní tvrže. Ale nikdo se tam neodvážil. U draní si babky pro vystrašení dětí vyprávěly, že ve sklepení sedí bílá paní a v noci čeká na svého hosta. A hostem bude ten, kdo do chodby vstoupí a zhasne mu svíčka. Takový se už živý ven nedostane.